

2016-12-02

Finansdepartementet
103 33 STOCKHOLM

fi.registrator@regeringskansliet.se

Betaltjänster, förmedlingsavgifter och grundläggande betalkonton - slutbetänkande från 2015 års Betaltjänstutredning (SOU 2016:53)

Sammanfattning av Bankföreningens synpunkter

- Vad beträffar den viktiga definitionen och avgränsningen av "Betalkonto" vill föreningen understryka att den är oförändrad från det första betaltjänstdirektivet till det andra betaltjänstdirektivet. Föreningen hävdar därför att den svenska lagstiftaren torde vara förhindrad att utvidga definitionen eller lägga in en vidare betydelse av begreppet betalkonto genom nya förarbetsuttalanden. Denna definition är av största betydelse för att till exempel bedöma vilken information som tredje parter har rätt att ta del av.
- Översättningen av "credit transfer" i artikel 4:24 i det andra betaltjänstdirektivet med "överföring av medel" anser föreningen är olycklig (jfr 1 kap. 4 § p 41 i utredningens lagförslag). Föreningen föreslår istället att den översätts med "kontobaserade betalningar".
- Bankföreningen välkomnar förslaget att förbudet enligt 5 kap. 1 § fjärde stycket betaltjänstlagen för betalningsmottagare att ta ut en avgift av betalaren vid användning av ett visst betalningsinstrument ska bestå. Ända sedan det första betaltjänstdirektivet genomfördes i svensk rätt har det gällt ett förbud mot att ta ut en avgift av betalaren. Att nu eventuellt överväga att utnyttja möjligheten enligt det andra betaltjänstdirektivet att införa ett begränsat förbud måste bestämt avvisas.
- Föreningen anser generellt att lagstiftaren bör så långt det är möjligt göra "direktöversättningar" av det som stadgas i det andra betaltjänstdirektivet. Det gäller t.ex. skrivningarna i artikel 68 om att en kontoförvaltande betaltjänstleverantör får neka en leverantör av kontoinformationstjänster eller en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto "av objektiva motiverade och vederbörligen styrka skäl rörande icke auktoriserad eller bedräglig tillgång till betalkontot ...". I betänkandet föreslås istället att detta ska gälla om den kontoförvaltande betaltjänstleverantören kan "styrka" att en tredjepartsleverantör har obehörig tillgång till betalkontot. Föreningen anser inte att betänkandets förslag är i full överensstämmelse med skrivningen i direktivet.

- I övrigt anser föreningen att regeringen bör inhämta erfarenheter kring hur övriga EU-länder väljer att implementera det andra betaltjänstdirektivet, så att en så nära överensstämmelse som möjligt finns inom EU kring hur direktivet bör genomföras. Detta för att åstadkomma ett "level playing field".
- Vidare anser föreningen att regeringen måste beakta de tekniska standarder som EBA har tagit fram och som senare kommer antas av Kommissionen. Det gäller inte minst standarden om "stark kundautentisering och säker kommunikation under PSD2". Som det är nu har utredningen endast i ett avseende tagit höjd för den kommande standarden (beträffande avsteg från stark kundautentisering; 5 a kap. 6 § sista stycket sista meningen betaltjänstlagen), men inte i övrigt.

Inledning

Bankföreningen välkomnar i stora drag de förslag som läggs fram av utredningen i slutbetänkandet till genomförande i svensk rätt av det andra betaltjänstdirektivet. Det är en svårtillgänglig materia och inte alltid lätt att tolka vad avsikten har varit med olika artiklar i direktivet. Många svåra avvägningar har fått göras och utredningen har enligt föreningen ofta, med vissa undantag, hamnat rätt i sina resonemang. Föreningen återkommer till dessa frågor nedan i yttrandet. Detta gäller till exempel regleringen av de nya tredjepartsleverantörerna och deras plats i värdekedjan och den roll de kan spela för utvecklingen av nya betaltjänster. Föreningen anser att det är positivt att de nya tredjepartsleverantörerna sätts under tillsyn och att det krävs tillstånd från Finansinspektionen som betalningsinstitut för att kunna leverera betalningsiniteringstjänster. Detta kan komma att leda till en sundare och säkrare marknad präglad av skydd för konsumenter som önskar göra betalningar på internet och ta del av de nya betalningstjänsterna.

Det andra betaltjänstdirektivet, som i och för sig har vällovliga syften, är dock ett komplicerat regelverk som tyvärr lämnar flera obesvarade frågor vilket riskerar att snarare försvåra än förenkla på marknaden, inte minst för konsumenterna. Utredningen har tyvärr inte fått tillräckligt med tid som hade krävts för att kunna gå på djupet i de komplexa frågeställningarna, inte minst det faktum att betaltjänstleverantörer kan erbjuda såväl kontoinformationstjänster som betalningsiniteringstjänster, eller en kombination av dessa, men dock inte i en och samma transaktion. Detta komplicerar den regulatoriska miljö i vilken dessa aktörer verkar.

Det andra betaltjänstdirektivet kommer att innebära stora och mycket genomgripande förändringar av spelplanen på betalningsmarknaden. Som påpekas i stycket ovanför kommer flera olika aktörer med i betalningskedjan och med det följer nya risker och förutsättningar. Föreningen tycker det är utomordentligt anmärkningsvärt att det inte gjorts någon egentlig konsekvensanalys av hur allt detta nya kommer att på-

verka olika områden och aktörer samt hur säkerheten vid betaltjänster, betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster påverkas. Detta borde ha belysts mycket tydligare i konsekvensanalysen, som i dessa avseenden är mycket bristfällig.

Nedan följer en genomgång av Bankföreningens synpunkter

Avsnitt 4.2.3 Överväganden och förslag

Bankföreningen tillstyrker förslaget i betänkandet att 1 kap. 2 § betaltjänstlagen utvidgas till att omfatta betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster och att nuvarande lydelse av 1 kap. 2 § p 6 utgår.

Föreningen instämmer inte i utredningens bedömning att begreppet "transaktioner" i 1 kap. 2 § p 1 betaltjänstlagen ska ersättas med "åtgärder". Skälen härför är att den engelska originaltexten är oförändrad sedan det första betaltjänstdirektivet. Däremot har den svenska översättningen fått en ny lydelse. Ett av skälen till att utredningen nu föreslår en "utvidgning" av definitionen av betaltjänster i betaltjänstlagen till "åtgärder som krävs för förvaltningen..." är att en sådan skulle omfatta t.ex. även öppnande och avslutande av ett betalkonto. Föreningen har svårt att se att det skulle ha något att göra med betaltjänsterna i sig. Några skäl att ändra skrivningen i betaltjänstlagen finns enligt föreningen därför inte.

Föreningen välkomnar däremot förslaget om att ändra i punkten 3 i nyssnämnda lagrum från "utfärdande" till "utgivning". Skälen härför är att det är en rättelse av en direkt felaktig översättning av det engelska begreppet "issuing" till en beteckning som är vedertagen sedan länge inom kortmarknaden.

Kontoinformationstjänster, betalningsinitieringstjänster och begreppet online

Bankföreningen noterar att det finns en skillnad i definitionerna i det andra betaltjänstdirektivet mellan kontoinformationstjänster i förhållande till betalningsinitieringstjänster i det att den först nämnda tjänsten specifikt hänvisar till att det gäller en "onlinetjänst för att..." medan detta kriterium saknas i definitionen av betalningsinitieringstjänster. Enligt artikel 66 i det andra betaltjänstdirektivet ska dock rätten till tillgång till ett betalkonto för en leverantör av betalningsinitieringstjänster inte gälla om "betalkontot inte är tillgängligt online". Någon betydelseskillnad eller tolkningsproblematik kring dessa begrepp torde därmed inte uppstå.

I anslutning till övervägandena om begreppet "online" har en fråga uppkommit om filbaserade betalningar kan anses omfattade av direktivets regler för tredjepartsleverantörer. En filbaserad betalning är exempelvis en stor mängd betalningsordrar som samlas ihop av betalaren i en fil som skickas till banken. Banken läser av filen och

skickar de olika betalningsordrarna t.ex. i form av BG/PG-betalningar och utlandsbetalningar till olika mottagare. Kontot som belastas kan möjligen anses vara online generellt sett men själva betalningen sker i flera steg och inte nödvändigtvis i någon form av direktansluten interaktiv kommunikation. Tvärtom är betalningstidpunkten ofta framskjuten i tiden. Som direktivet och lagförslaget är skrivet vad gäller till exempel skyldighet till omedelbar återredovisning bedömer föreningen att sådana betalningar inte kan anses omfattade av reglerna. Detsamma bör gälla för alla betalningar med en framtida betalningsdag.

Särskilt om definitionen av betalkonto och information från angivna betalkonton

På sid 147 ff. i betänkandet berörs närmare definitionen av "betalkonto" och förarbetsuttalandena i proposition 2009/10:220 från genomförandet av det första betaltjänstdirektivet i en ny betaltjänstlag återges. Föreningen vill i detta sammanhang understryka att definitionen av betalkonto är oförändrad från det första betaltjänstdirektivet till det andra betaltjänstdirektivet. Föreningen vill därför framhålla att den svenska lagstiftaren torde vara förhindrad att utvidga definitionen eller lägga in en vidare betydelse av begreppet betalkonto genom nya förarbetsuttalanden. Denna definition är av största betydelse för att till exempel bedöma vilken information som tredje parter har rätt att ta del av.

Enligt det andra betaltjänstdirektivet (art 67.2 d)) och utredningens förslag till 5 kap. 16 § p 3 betaltjänstlagen ska leverantörer av kontoinformationstjänster endast ha tillgång till information från angivna betalkonton och dithörande betalningstransaktioner.

I det andra betaltjänstdirektivet har det således gjorts en avvägning av vilken information som det är lämpligt att tredje parter tar del av men den närmare innebörden av vad som avses med detta framgår inte. Här måste den svenska lagstiftaren säkerställa att det inte finns utrymme för felaktiga eller alltför vidsträckta tolkningar.

Föreningen hemställer att lagstiftaren i den kommande propositionen förtydligar vilken information som leverantören av kontoinformationstjänster ska ges tillgång till inom ramen för lydelsen av 5 kap. 16 § p 3 betaltjänstlagen.

Avsnitt 4.3 Övriga definitioner

Överföring av medel

I det första betaltjänstdirektivet finns i annexet en katalog över de tjänster, Payment Services, som direktivet omfattar. Definitionen av "payment services" återfinns som punkt 3 bland definitionerna i Artikel 4. Detta upplägg är oförändrat från det första betaltjänstdirektivet till det andra betaltjänstdirektivet, och det är även punkterna 1-6 i

Annexet, som alltså i sin engelska *originalversion* är exakt likalydande i det andra betaltjänstdirektivet som i det första betaltjänstdirektivet.

Punkterna i denna katalog är på intet sätt ömsesidigt uteslutande, i många fall överlappar nyssnämnda punkterna varandra så att en faktisk betaltjänstprodukt kan falla in under flera punkter. Detta är i sig inget problem, då avsikten uppenbarligen har varit att inte låta något falla mellan stolarna i denna del som främst handlar om att definiera omfattningen av direktivet.

När det gäller olika reglers tillämpning på olika typer av betalningar använder sig betaltjänstdirektivet i stället av en annan begreppsapparat:

- Betalningar *initierade av betalaren* – typexempel "vanliga" banköverföringar och bank- eller plusgirobetalningar (dvs. som inte är autogiro) – det som på engelska benämns "credit transfer".
- Betalningar *initierade av betalningsmottagaren* – typexempel autogiro, "direct debit" på engelska
- Betalningar *initierade (av betalaren) via betalningsmottagaren* – typexempel kortbetalningar, "card-based payments".

Oftast klumpas de två sista ihop, det vill säga många regler gäller för "betalningar initierade av eller via betalningsmottagaren". Men i vissa fall har man velat definiera att specifika subsektioner av dessa regler endast gäller "direct debit" och inte t.ex. kort, och därför har "direct debit" en egen definition i det första betaltjänstdirektivet. "Credit transfers" och "card-based payments" definieras inte i det första betaltjänstdirektivet, men har senare definierats i annan EU-lagstiftning, såsom förordning 260/2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och förordning 2015/751 om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner.

I punkterna 3 och 4 i Annexet försöker man täcka in de tre grundläggande betalningsinstrumenten "direct debits", "card-based payments" och "credit transfers":

"3. Execution of payment transactions, including transfers of funds on a payment account with the user's payment service provider or with another payment service provider:

— execution of direct debits, including one-off direct debits,

— execution of payment transactions through a payment card or a similar device,

— execution of credit transfers, including standing orders.

4. Execution of payment transactions where the funds are covered by a credit line for a payment service user:

— execution of direct debits, including one-off direct debits,

— execution of payment transactions through a payment card or a similar device,

— execution of credit transfers, including standing orders."

I punkt 3 talas alltså om "transfer of funds on a payment account", överföring av medel från ett betalkonto till ett annat. I punkt 4 är utgångspunkten i stället att medlen som överförs täcks av ett kreditutrymme. I övrigt är punkterna identiska och listar i strecksatserna de tre grundläggande betalningsinstrumenten. Dessa punkter är som tidigare påpekats helt oförändrade mellan det första betaltjänstdirektivet och det andra betaltjänstdirektivet.

I betaltjänstlagen anges i 1 kap. 2 § vilka betaltjänster lagen omfattar; denna bestämmelse återger alltså i svensk lag annexets katalog. Punkterna 3 och 4 i Annexet är i betaltjänstlagen *sammanslagna* till punkt 2 i nyssnämnda bestämmelse, vilken lyder

"2. genomförande av betalningstransaktioner, inklusive överföring av medel som även kan täckas av ett kreditutrymme, genom
a) autogiro,
b) kontokort eller andra betalningsinstrument, eller
c) kontobaserade betalningar,"

Här är alltså "transfer of funds", i inledningen av punkten, översatt till "överföring av medel". Alla betalningar resulterar i någon slags överföring av medel, "settlement", från ett konto (inklusive krediter) till ett annat. Därför är det rätt att som här använda termen "överföring av medel", som ett generellt begrepp som avser *alla* betalningar. Det är också uppenbart eftersom de tre grundläggande betalningsinstrumenten sedan följer härunder som punkterna a) - c), vilka direkt motsvarar de tre strecksatserna i Annexets punkt 3 och 4.

Av ovanstående kan alltså följande slutsatser dras:

- "direct debits" har översatts med "autogiro"
- "payment card or similar device" har översatts med "kontokort eller andra betalningsinstrument", och
- "credit transfers" har översatts med "kontobaserade betalningar".

I det första betaltjänstdirektivet fanns som tidigare sagts ingen definition av "credit transfer", och det enda stället där den termen används är i Annexet. Men till det andra betaltjänstdirektivet fann man det lämpligt att införa en sådan definition, trots att användningen av termen inte ökat i själva direktivtexten i det andra betaltjänstdirektivet – det används fortfarande endast i punkt 3 och 4 i Annexet. Som en följd av det ovanstående resonemanget bör i den reviderade betaltjänstlagen införas en definition av den term som motsvarar och används på samma ställen som "credit transfer" i direktivtexten. Om ingen ändring görs i 1 kap. 2 § punkt 2 i BTL så är det alltså för termen "kontobaserade betalningar" som är den definition för "credit transfer" som ska införas. Den definition som föreslås i slutbetänkandets författningsförslag har

istället felaktigt kommit att bli "överföring av medel", vilket både är och används i direktiv- och lagtexten som en generisk term som omfattar även autogiro och kortbetalningar, vilket blir helt fel, då termen "credit transfer" ska användas för det som per definition *inte* är autogiro eller kortbetalning.

Slutsatsen blir alltså enligt föreningen att det som står i slutbetänkandet om "överföring av medel" alltså ska ändras till "kontobaserade betalningar", men, för undvikande av missförstånd, det i författningskommentaren bör införas ett förtydligande där det tydligt framgår att begreppet "kontobaserade betalningar" inte omfattar betalningsmottagarinitierade betalningar eller kortbetalningar, när begreppet används i betaltjänstlagen.

Personaliserade behörighetsfunktioner

I betänkandet föreslås att direktivets definition i artikel 4:31 av "personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter" ändras till "personaliserade behörighetsfunktioner". Föreningen, som inte kan finna en ännu mera lämplig beteckning, ställer sig bakom ändringsförslaget.

Avsnitt 5.2.3 Överväganden och förslag

Bankföreningen tillstyrker förslagen i betänkandet till genomförande av artikel 2.2 – 2.4 i det andra betaltjänstdirektivet på så sätt att regleringen i fjärde och femte kapitlet i betaltjänstlagen, med undantag för vissa bestämmelser, ska gälla även betalningstransaktioner i tredjelands valuta i den del de utförs inom EES-området.

5.3.2 Undantag enligt det andra betaltjänstdirektivet

Bankföreningen tillstyrker på de skäl som anges i betänkandet att undantaget i 1 kap. 6 § 1 p inte ska omfatta s.k. uppräkningsverksamhet.

Bankföreningen tillstyrker förslaget i betänkandet att för att tydliggöra undantaget i 1 kap. 6 § 5 p betaltjänstlagen för betalningsinstrument i ett begränsat varu- eller tjänstutbud, att det i lagtexten bör poängteras att det ska vara fråga om ett *mycket* begränsat sådant utbud. Detta ligger i linje med såväl direktivtexten och uttalandena i reciten till det andra betaltjänstdirektivet.

Bankföreningen välkomnar förslaget att de betalningsinstrument som är undantagna från direktivets tillämpningsområde enligt artikel 3 k) fortsatt *inte* ska vara undantagna från regleringen i svensk rätt som genomför direktivets regler om ansvar för obehöriga transaktioner.

Avsnitt 6.2.2 Krav på ansvarsförsäkring samt på kapitalbas

Bankföreningen tillstyrker förslaget att företag som ska tillhandahålla betalningsiniteringstjänster ska ha en ansvarsförsäkring som ska täcka det område inom vilket företaget bedriver sin verksamhet eller en garanti eller liknande utfästelse som täcker den skadeståndsskyldighet som kan uppkomma till följd av verksamheten. I betänkandet saknas dock vägledning till hur banker och andra kontoförvaltande betaltjänstleverantörer ska kunna få ta del av ansvarsförsäkringen. Föreningen anser att lagstiftaren bör utveckla hur detta ska kunna gå till i den kommande propositionen.

Avsnitt 6.2.4 Informationsskyldighet vid enstaka betalningstransaktioner

Bankföreningen instämmer i den bedömning som görs i betänkandet (sid. 200) att det inte finns några skäl att ändra tidsramen för när information enligt 4 kap. 6-7 §§ betaltjänstlagen ska lämnas av den kontoförvaltande betaltjänstleverantören respektive betalningsmottagarens betaltjänstleverantör, dvs. så snart som [det] är möjligt.

Avsnitt 6.2.5 Informationsskyldighet vid ramavtal

Enligt förslaget till 4 kap. 10 § i betaltjänstlagen i betänkandet har vissa justeringar gjorts för att ta höjd för att informationsskyldigheten även gäller för leverantörer av betalningsiniteringstjänster och kontoinformationstjänster. Eftersom det aktuella lagrummet riktar sig mot betaltjänstleverantörer önskar föreningen ett tydliggörande av att omfattningen av den information som ska ges till betaltjänstanvändaren enligt detta lagrum är beroende av vilken typ av betaltjänstleverantör det rör sig om i det aktuella fallet. En kontoförvaltande betaltjänstleverantör kan t ex inte redogöra för hur lång tid det som längst tar att genomföra en kontoinformationstjänst (4 kap. 10 § p 8) som tillhandahålls av annan part

Avsnitt 6.2.7 Tillgång till betalkonto i samband med betalningsiniteringstjänster

Enligt förslag i betänkandet ska en kontoförvaltande betaltjänstleverantör bara få vägra en leverantör av betalningsiniteringstjänster eller av kontoinformationstjänster tillgång till ett betalkonto om den kan styrka att någon av dem har obehörig tillgång till betalkontot.

I artikel 68 uttrycks det istället så att en kontoförvaltande betaltjänstleverantör får "neka en leverantör av kontoinformationstjänster eller en leverantör av betalningsiniteringstjänster tillgång till ett betalkonto av objektiva motiverade och vederbörligen styrkta skäl rörande icke auktoriserad eller bedräglig tillgång till betalkontot...". Föreningen anser inte att betänkandets förslag är i full överensstämmelse med skrivningen i direktivet.

Det är enligt föreningen en klar betydelseskilnad mellan att "styrka" något (i en rättsprocess) och "ha objektivet motiverade och vederbörligen styrkta skäl" för sitt agerande. Föreningen anser därför mot den bakgrunden att 5 kap. 19 § betaltjänstlagen bör ändras på sätt föreningen nyss sagt.

Vidare synes utredningens förslag "har obehörig tillgång" vara mer begränsat än direktivets "rörande icke auktoriserad eller bedräglig tillgång", varför även den formuleringen bör ses över. Den föreslagna formuleringen innebär dessutom följande problematik. Av paragrafen framgår att en betaltjänstleverantör "...får vägra [...] tillgång till ett betalkonto om [...] leverantören av betalningsinitieringstjänster eller leverantören av kontoinformationstjänster *har* obehörig tillgång till betalkontot." Föreningen ifrågasätter om det går att vägra tillgång till en part som redan *har* tillgång till betalkontot. Föreningen föreslår att regeln i vart fall bör formuleras så att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören får vägra tillgång till ett betalkonto om det finns objektivet motiverade och vederbörligen styrkta skäl för att leverantören av betalningsinitieringstjänster eller leverantören av kontoinformationstjänster "... *har eller försöker skaffa sig* obehörig tillgång till betalkontot." Ur ett banksekretessperspektiv och konsumentskyddsperspektiv måste det vara bättre att vägra tillgång till kontot *innan* en part får obehörig tillgång till kontot.

En annan aspekt av detta är att (svenska) banker ska kunna verka i olika länder inom EU. Det vore högst olyckligt om den svenska implementeringen skulle komma att skilja sig från den i andra länder inom EU. I detta avseende är det därför angeläget att en "direktöversättning" görs från det som stadgas i det andra betaltjänstdirektivet.

I betänkandet föreslås (sid 214) att det ska vara möjligt för en betaltjänstanvändare att i förväg lämna besked till den kontoförvaltande betaltjänstleverantören som *erbjuder* detta alternativ att vissa angivna leverantörer av betalningsinitieringstjänster inte få ha tillgång till betalkontot ifråga (black-lists) och vidare att lämna besked om vilka leverantörer av betalningsinitieringstjänster som användaren godkänner som ska ha tillgång till betalkontot (white-lists). Bankföreningen välkomnar dessa bestämmelser, som utgör en naturlig följd av betaltjänstanvändarens rätt att lämna ett uttryckligt godkännande till tredjepartsaktörens aktiviteter och kommer att innebära en förbättring i konsumentskyddet men även till viss del underlätta för den kontoförvaltande betaltjänstleverantören, som inte behöver sväva i ovisshet hur man ska hantera dessa svåra situationer.

Avsnitt 6.2.10 Ansvar och rättelse vid obehöriga eller felaktiga betalningstransaktioner

Om en obehörig transaktion utförts ska betaltjänstleverantören snarast och senast nästföljande bankdag återbetala beloppet till betalaren. Om en leverantör av betalningsinitieringstjänster har varit inblandad i transaktionen är det den kontoförande betaltjänstleverantören som ska ersätta betalaren enligt artikel 73.2 första stycket i det andra betaltjänstdirektivet. Leverantören får i sin tur vända sig till leverantören av betalningsinitieringstjänster för ersättning om det är den senare som orsakat den obehöriga transaktionen enligt 73.2 andra stycket. Leverantören av betalningsinitieringstjänster har därmed, med hänvisning till bevisbördans placering i artikel 72.1 andra stycket, bevisbördan för att transaktionen autentiserats på ett korrekt sätt och att det inte förekommit något annat fel eller brist på dennes sida.

Utredningen bedömer att bevisbördans placering i denna situation inte behöver regleras särskilt i lagen. Utredningen motiverar sitt ställningstagande med en hänvisning till betaltjänstlagens förarbeten. Där uttalas att det följer av allmänna principer att en leverantör har bevisbördan för att en betalningsorder har hanterats i enlighet med gällande rutiner ifall det debiterade beloppet skiljer sig från det belopp som betalaren meddelat betaltjänstleverantören (s. 218 f. i utredningen med hänvisningar). Enligt utredningen gör sig samma principer gällande i den nu aktuella situationen.

Bankföreningen delar inte denna bedömning. Skälen är i korthet följande. Artikel 72.1 andra stycket, som är nytt, handlar om tvister mellan två leverantörer, d.v.s. den kontoförande betaltjänstleverantören och leverantören av betalningsinitieringstjänster. Det är en annan situation än den som beskrivs i förarbetena till betaltjänstlagen som handlar om relationen mellan en kund (betalare) och en leverantör av betaltjänster. Enligt föreningens mening följer inte den nu aktuella regleringen i artikel 72.1 andra stycket och 73.2 andra stycket av allmänna principer.

Att bevisbördan i den nu aktuella situationen har lagts på leverantören av betalningsinitieringstjänster måste ses i ljuset av att det alltid är den kontoförande betaltjänstleverantören som ska ersätta kunden även om en betalningsinitieringsleverantör varit inblandad i transaktionen, samt att leverantören av betalningsinitieringstjänster får tillgång till det kontoförande institutets konton utan att det krävs något avtal mellan de två betaltjänstleverantörerna.

Eftersom bevisbördans placering får antas ha betydelse för utgången i kommande tvister mellan kontoförande betaltjänstleverantörer och leverantörer av betalningsinitieringstjänster, bör direktivets regel komma till uttryck i lagtexten.

Vad som ovan anförts om behovet av en reglering av bevisbördans placering gör sig gällande även ifråga om ansvar för uteblivet, bristfälligt eller försenat genomförande av en betalningstransaktion.

Anvar för uteblivet, bristfälligt eller försenat genomförande av en betalningstransaktion (förslagsruta sid 222)

Bankföreningen har noterat en olycklig skrivning i rubricerad förslagsruta. Där står det nu:

”Om en bristfälligt utförd eller utebliven betalningstransaktion initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster är det den kontoförvaltande betaltjänstleverantören som ska återbetala beloppet till betalaren. Beloppet ska motsvara den bristfälligt utförda eller uteblivna transaktionen eller återställa det debiterade kontots kontoställning”.

Föreningen vill här framhålla att om transaktionen är *utebliven*, dvs. aldrig genomfördes, kan det ju knappast vara aktuellt med en återbetalning av den transaktion som aldrig genomfördes. Detsamma torde vara fallet i de flesta fall av *för sent* genomförda betalningar; betalningen är ju korrekt men utförd för sent. I dessa fall torde ersättningsanspråk från betalaren handla om att kompenseras för de konsekvenser det fick att betalningen aldrig genomfördes eller genomfördes för sent, t.ex. i form av dröjsmålsräntor. Förslagsrutan bör således skrivas om.

Avsnitt 6.3.2 Förutsättningar för registrering inklusive krav på ansvarsförsäkring

En fysisk eller juridisk person som är leverantör av kontoinformationstjänster får registreras endast om personen uppfyller kraven i 2 kap. 3 § 2, 3 och 5 p betaltjänstlagen. En ytterligare förutsättning är att personen har en ansvarsförsäkring som täcker det geografiska område inom vilket företaget/personen bedriver sin verksamhet eller en garanti eller liknande utfästelse som täcker den skadeståndsskyldighet som kan uppkomma till följd av verksamheten.

Bankföreningen tillstyrker förslaget att företag som ska tillhandahålla kontoinformationstjänster ska ha en ansvarsförsäkring som ska täcka det område inom vilket företaget bedriver sin verksamhet eller en garanti eller liknande utfästelse som täcker den skadeståndsskyldighet som kan uppkomma till följd av verksamheten. I betänkandet saknas dock vägledning till hur banker och andra kontoförvaltande betaltjänstleverantörer ska kunna få ta del av ansvarsförsäkringen. Föreningen anser att lagstiftaren bör utveckla hur detta ska kunna gå till i den kommande propositionen.

Avsnitt 7.3.1 Direktivets reglering bör genomföras i betaltjänstlagen

Bankföreningen välkomnar förslaget i betänkandet om att lagen om obehöriga transaktioner med betalningsinstrument ska upphöra och att de bestämmelser som genomför det andra betaltjänstdirektivets regler om skyldigheter i samband med utgivande och användande av betalningsinstrument samt om ansvar vid obehöriga transaktioner ska samlas under ett nytt kapitel 5 i betaltjänstlagen. Föreningen anser att denna uppdelning är olycklig och delvis konstlad. Skälen till den tidigare uppdelningen – att det är av värde att de är mera "lättillgängliga" i en separat lag då de är avsedda att skydda konsumenter – är svaga. Skälet att samla alla de bestämmelser som gäller betaltjänster i en samlad lag väger enligt föreningen tyngre.

När det gäller terminologin föreslås att begreppet "kontohavare" (som har använts i lagen om obehöriga transaktioner med betalningsinstrument) ska ersättas med "betaltjänstanvändare" eller "betalare", med utgångspunkt ifrån hur de används i det andra betaltjänstdirektivet. Föreningen har ingen invändning emot detta.

I 7 § lagen om obehöriga transaktioner används uttrycket "svikligt handlande" för sådana förfaranden som ska medföra att kontohavaren ska ansvara för belopp som har belastat kontot trots att han eller hon har anmält till betaltjänstleverantören att betalningsinstrumentet ska spärras. Föreningen instämmer med utredningens bedömning att detta uttryck får anses vara mera ändamålsenligt än begreppen "bedrägeri" och "bedrägligt beteende" i förhållande till syftet med direktivet och att det bör införas i den reviderade betaltjänstlagen.

Avsnitt 7.3.3 Ansvar vid obehöriga transaktioner

Enligt betänkandet ska betalarens betaltjänstleverantör som huvudregel betala tillbaka beloppet för en obehörig transaktion till den drabbade betalaren. Det ska göras omedelbart och allra senast i slutet av bankdagen efter det att leverantören har noterat eller underrättats om transaktionen. Detta gäller dock inte om betaltjänstleverantören har rimlig anledning att misstänka att betalaren genom svikligt handlande har bidragit till den obehöriga transaktionen, och skriftligen meddelar Finansinspektionen detta.

Föreningen noterar att utredningen på sid 269 tar upp frågan om det finns förutsättningar för en betaltjänstleverantör att före återbetalning undersöka transaktionen, för att bedöma om det faktiskt är fråga om en "obehörig" transaktion. Utredningen stannar för att uttalandet i skäl 71 och artikelns lydelse måste tolkas så att en betaltjänstleverantör ska ges "ett skäligt utrymme" för att undersöka transaktionen, vilket välkomnas av föreningen. Förslaget i 5 kap. 51 § betaltjänstlagen bör dock ändras från "har fått kännedom om transaktionen" till "har noterat den obehöriga transaktionen". Vidare bör enligt föreningen "innan återbetalning ska göras" i slutet av andra stycket i

nyssnämnda bestämmelse strykas. I dessa fall är det högst troligt att någon återbetalning aldrig behöver göras och det blir då missvisande att behålla denna skrivning.

Föreningen ser en uppenbar problematik och motsättning i den skrivning som finns på nyssnämnda sida i det att "Om leverantören har rimlig anledning att misstänka svikligt handlande och skriftligen meddelar den berörda nationella myndigheten detta ska leverantören dock medges skälig tid för att genomföra undersökningen före en eventuell återbetalning." Innebär detta att en kontoförvaltande betaltjänstleverantör i alla ärenden där misstanke om svikligt handlande – från betalarens sida – *alltid* måste anmäla dessa situationer till Finansinspektionen? Hur kommer inspektionen att hantera dessa anmälningar? Och hur står sig nyssnämnda skrivning i förhållande till det ovannämnda fallet med en möjlighet för en betaltjänstleverantör att ges "ett skäligt utrymme" för att undersöka transaktionen? Föreningen efterfrågar ett klagörande i dessa frågor.

Frågor om självrisk och betalarens ansvar

Föreningen tillstyrker förslaget om att en betalare kan åläggas att stå för den förlust som är hänförlig till en obehörig transaktion upp till ett belopp om 400 kronor om transaktionen kunnat genomföras till följd av att ett betalningsinstrument förkommit eller missbrukats. Förslaget att betalaren ska ansvara för hela beloppet om en obehörig transaktion har kunnat genomföras till följd av att kontohavaren av grov oaktsamhet brutit mot sina förpliktelser tillstyrks också och att i konsumentförhållanden ska detta ansvar vara oförändrat begränsat till 12 000 kronor. Har konsumenten handlat särskilt klandervärt, ska han eller hon dock ansvara för hela beloppet.

Enligt 5 § lagen om obehöriga transaktioner med betalningsinstrument är en förutsättning för att självrisk nu ska utgå att kontohavaren har underlåtit att skydda sin personliga kod. Utredningen anser dock att termen "personlig kod" är föråldrad (sid 273) och att det ges nya förutsättningar enligt vad som sägs i skäl 71 och artikel 74.1 i det andra betaltjänstdirektivet. Det framhålls vidare att betalningar kan autentiseras med hjälp av andra funktioner än en kod och att det får förutsättas att nya och säkrare funktioner för autentisering kommer att utvecklas de kommande åren. Av dessa skäl menar utredningen att det framstår som mindre lämpligt att självrisk ska utgå endast vid användningen av en personlig kod, men inte vid användningen av mera säkrare former av autentisering. Bankföreningen välkomnar detta resonemang.

Enligt den nuvarande regleringen ifråga om självrisk åläggs betalaren närmast ett strikt ansvar om en obehörig transaktion genomförts med hjälp av en personlig kod. Föreningen delar utredningens bedömning att detsamma bör gälla även vad beträffar den nu föreslagna regleringen till genomförande av det andra betaltjänstdirektivet. Om därför en transaktion har kunnat genomföras med hjälp av betalarens personliga behörighetsfunktioner bör detta vara en stark indikation på att betalaren

inte skyddat dessa uppgifter och liksom tidigare bör denne åläggas ett långtgående ansvar i dessa fall.

En särskild problematik gäller enligt föreningen hur nyssnämnda bestämmelse förhåller sig till regeln om att en betaltjänstleverantör dock "ska stå för transaktionen om förlusten eller missbruket inte kunnat upptäckas av betalaren innan den obehöriga transaktionen genomfördes eller att förlusten till följd av transaktionen har orsakats av någon på betaltjänstleverantörens sida". Enligt betänkandet ska nämligen inte någon självrisk utgå i dessa fall. I betänkandet framhålls att det inte är möjligt att generellt ange vilka krav på aktsamhet som bör gälla i olika situationer, utan att detta får avgöras från fall till fall och ytterst av rättstillämpningen. Föreningen anser dock att det behövs mera vägledning kring hur dessa bestämmelser ska tolkas och hemställer att lagstiftaren i den kommande propositionen preciserar ytterligare vad som gäller i dessa fall.

Avsnitt 8.1.3 Överväganden och förslag

Enligt förslaget i betänkandet ska deltagare i anmälda betalningssystem enligt finalitydirektivet som ger en betaltjänstleverantör som inte är deltagare i systemet möjlighet att sända överföringsorder genom systemet på begäran ge andra betaltjänstleverantörer samma möjligheter. Detta ska ske på ett objektiva, proportionellt och icke diskriminerande sätt i enlighet med bestämmelserna i 7 kap. 1 § betaltjänstlagen. Om en begäran om tillträde avslås ska deltagaren motivera avslaget. Finansinspektionen ska i samråd med Konkurrensverket utöva tillsyn över betaltjänstleverantörers möjlighet till indirekt tillträde till anmälda system enligt finalitydirektivet.

Föreningen kan – som ägare till Dataclearing – bekräfta den utveckling som redogörs för i betänkandet (sid 289 ff) rörande möjligheterna för institut att delta i t.ex. Riksbankens RIX-system genom ombud. Reglerna kan innebära att en direkt deltagare är mindre benägen att agera ombud. Föreningen anser dock att det föreligger endast en mindre risk att endast ett fåtal direkta deltagare specialiserar sig på att agera ombud åt andra betaltjänstleverantörer och därmed skapa stora koncentrationsrisker. Detta bekräftas t.ex. av att relativt nya, och mindre, deltagare i RIX tagit på sig ombudsrollen.

Avsnitt 8.2.2 Överväganden och förslag

Enligt förslaget i betänkandet ska betalningsinstitut ha rätt att få tillgång till kreditinstitutens betalkontotjänster på objektiva, icke-diskriminerande och proportionella grunder i den omfattning som krävs för att de effektivt och obehindrat ska kunna tillhandahålla betaltjänster. Om ett kreditinstitut avslår en begäran om tillgång till betalkontotjänster ska institutet lämna Finansinspektionen en motivering till avslaget.

Enligt vad som sägs på sid 293 i betänkandet ska betalningsinstitut inte heller få vägras tillgång till *betalkontotjänster* (föreningens kurs och underskrivning) på andra grunder än vad som skulle gälla för andra näringsidkare som behöver öppna ett betalkonto för att kunna bedriva *sin* (föreningens kurs.) verksamhet.

För att förstå vad som närmare avses med dessa bestämmelser kan ledning hämtas från recit 39 till det andra betaltjänstdirektivet. Där sägs följande:

”När betaltjänstleverantörer ägnar sig åt att tillhandahålla en eller flera av de betaltjänster som omfattas av detta direktiv bör de alltid ha betalkonton som uteslutande används för betalningstransaktioner. För att möjliggöra för betaltjänstleverantörerna att kunna tillhandahålla betaltjänster måste de ha möjlighet att öppna och inneha konton i kreditinstitut. Medlemsstaterna bör se till att tillträde till sådana konton ges på ett sätt som inte är diskriminerande och att det är i proportion till det berättigade syftet som det beviljats för. Tillträdet kan vara av grundläggande karaktär, men bör alltid vara tillräckligt omfattande för att betalningsinstitutet ska kunna tillhandahålla *sina* (föreningens kurs) tjänster på ett obehindrat och effektivt sätt.”

För det första vill föreningen mot bakgrund av det ovanstående framhålla det olyckliga i att välja ordet ”betalkontotjänster” för att beskriva denna regel. Betalkontotjänster är inte definierat i det andra betaltjänstdirektivet och det är oklart vad som menas med detta. Det är istället fråga om att betalningsinstitut ska ha tillgång till ”betalkonton”, inget annat. En annan skrivning leder ofelbart till oklarheter och tolkningsproblem. För det andra vill föreningen klargöra att regeln i artikel 36 (vartill recit 39 hör) inte innebär en utvidgning av bankernas kontraheringsplikt utan de ska låta betalningsinstitut få tillgång till betalkonton på samma sätt som gäller för andra företag, dvs. det får inte förekomma någon form av diskriminering. För det tredje är det angeläget att 7 kap. 4 § betaltjänstlagen avspeglar det som sägs i recit 39. Föreningen vill därför framhålla att förslaget till reglering i 7 kap. 4 § betaltjänstlagen bör kompletteras på följande sätt:

”Betalningsinstitut ska på objektiva, icke-diskriminerande och proportionella grunder ges tillgång till *betalkonton* hos kreditinstitutet i den omfattning som krävs för att de obehindrat och effektivt ska kunna tillhandahålla *sina* betaltjänster.”

Avsnitt 9.3 Överväganden

Bankföreningen välkomnar förslaget att förbudet enligt 5 kap. 1 § fjärde stycket betaltjänstlagen för betalningsmottagare att ta ut en avgift av betalaren vid användning av ett visst betalningsinstrument ska bestå. Ända sedan det första betaltjänstdirektivet genomfördes i svensk rätt har det gällt ett förbud mot att ta ut en avgift av betalaren. Föreningen ställde sig bakom ett förbud redan då. Denna ordning har visat sig fungera mycket bra och även handeln har uttryckt sig positiv till det rådande förbudet. Att nu eventuellt överväga att utnyttja möjligheten enligt det andra betaltjänstdirektivet att införa ett begränsat förbud måste bestämt avvisas. Vidare måste noteras

att det andra betaltjänstdirektivet innehåller en regel om att en betalningsmottagare inte under några omständigheter får ta ut avgifter av betalaren för kort som omfattas av taknivåerna för förmedlingsavgifter enligt EU:s förordning om förmedlingsavgifter. För kortbaserade betalningar innebär detta i praktiken att det endast skulle kunna bli aktuellt med tilläggsavgifter för transaktioner med företagskort och transaktioner med kontokort som utfärdats av trepartsbetalningsordningar (renodlade sådana enligt Förordningens definition). Samtidigt skulle de öppna upp för tilläggsavgifter på betalningar som *inte* är kortbaserade, dvs. kontobaserade betalningar och autogiro, när dessa utförs i svenska kronor. Direktivet förbjuder nämligen tilläggsavgifter också för kontobaserade betalningar och autogiro när dessa utförs i euro, en regel som skulle behöva införas i betaltjänstlagen om man nu skulle utnyttja möjligheten att begränsa förbudet. Det finns ingen anledning varför kontobaserade betalningar och autogiro i svenska kronor skulle missgynnas av möjliga tilläggsavgifter i förhållande till motsvarande betalningar i euro. Det finns alltså inget som talar för en förändring av betaltjänstlagen i detta avseende.

Avsnitt 10.4.2 Överväganden och förslag

I förslagsrutan på sid 313 står där nu i sista stycket:

”Slutligen bör leverantörer av betalningsinitierings- eller kontoinformationstjänster, när de tillhandahåller sina tjänster, kunna **använda** de autentiseringsförfaranden som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören förser betaltjänstanvändaren med. Det behövs dock ingen uttrycklig bestämmelse med detta innehåll.”

Bankföreningen anser att det är högst olyckligt att utredningen här använder sig av ordet ”använda” (fetstilat av föreningen ovan) i stället för det korrekta ”förlita”. Det är stor skillnad, i princip är det ju hela den debatten som föregått framtagandet av det andra betaltjänstdirektivet, på att kunden inte ska lämna ut sina personaliserade behörighetsfunktioner (credentials) till en tredjepartsleverantör men att denne ska kunna *förlita* sig på kontoförvaltande betaltjänstleverantörs autentisering. Om skrivningen ”använda” kvarstår så förefaller det enligt föreningen som att kunden faktiskt ska lämna ut sina personaliserade behörighetsfunktioner, dvs. att tredjepartsleverantör faktiskt *genomför* autentiseringen, och det är ju ingenting som föreningen kan stå bakom. I texten i övrigt i betänkandet står det vad föreningen kan se ”förlita”.

Förslagsrutan bör därför ändras i enlighet med vad föreningen ovan säger.

Avsnitt 13.5 Betalningstransaktioner där transaktionsbeloppet inte är känt i förväg

Bankföreningen välkomnar utredningens förslag att tidsfristen för betalarens betaltjänstleverantörs frigörande av reserverade medel begränsas till ”så snart som möj-

ligt" efter mottagandet av betalningsordern. Ett krav på att detta ska ske "omedelbart" efter mottagandet av betalningsordern skulle som utredningen beskriver kräva omfattande ändringar av många bankers processer för debitering av korttransaktioner på kundernas konton, inte bara för denna mindre delmängd av transaktioner där transaktionsbeloppet är okänt i förväg, utan för alla korttransaktioner. I övrigt ligger det som utredningen framhåller helt i kortutgivarens eget intresse att om möjligt förbättra dessa processer så att debitering av alla korttransaktioner kan ske så snart som möjligt efter mottagande av betalningsordern. I ljuset av detta har utredningen gjort ett befogat övervägande.

Avsnitt 13.6 Besked om tillgängliga medel på betalarens betalkonto

Bankföreningen tillstyrker utredningens förslag till genomförande av direktivets artikel 65.

Avsnitt 13.7 Återbetalning av betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare

Bankföreningen välkomnar bedömningen som görs i betänkandet att det saknas skäl att införa en ovillkorlig rätt till återbetalning för autogireringar som inte omfattas av SEPA-förordningen. De svenska reglerna om återbetalning i autogiro har fungerat mycket bra under en lång följd av år, och det är sällsynt att krav på återbetalning förs fram. Till skillnad från autogireringar inom övriga EU och euroländerna kontrolleras att svenska autogiromedgivanden är aktuella och giltiga mot ett medgivanderegister. Det saknas därför skäl att göra någon ändring i befintligt regelverk.

Avsnitt 13.15 Behandling av personuppgifter

Bankföreningen tillstyrker förslaget i detta avsnitt.

Avsnitt 15.1.1 Betaltjänstlagen

Allmänt

Den övervägande delen av bestämmelserna i det andra betaltjänstdirektivet ska börja tillämpas den 13 januari 2018 (art 115.2) och utredningen föreslår därför att de allra flesta ändringarna i betaltjänstlagen ska träda i kraft den dagen. Bankföreningen har inga invändningar mot denna utgångspunkt.

Det andra betaltjänstdirektivet innehåller även några, för EU-lagstiftning ovanliga och dessutom svårtolkade övergångsbestämmelser.

Det är Bankföreningens uppfattning att ju fler aktörer som tar del av uppgifter om enskildas konton och kontohistorik, desto mer ökar riskerna för den personliga integriteten i stort men i synnerhet riskerna för bedrägerier och andra obehöriga utnyttjanden (jfr. SOU 2016:41 - "Hur står det till med den personliga integriteten? - en kartläggning av Integritetskommittén" s. 425). Att det andra betaltjänstdirektivet och de kommande tekniska standarderna reglerar de nya tredjepartsaktörernas verksamhet och därmed bl.a. preciserar tjänsternas omfattning, vilken information de ska ta del av, att de måste identifiera sig och att kommunikationen mellan dem och de kontoförvaltande betaltjänstleverantörerna ska ske genom säkra kanaler är därför enligt Bankföreningens mening i och för sig positivt och kan medverka till att riskerna till viss del minskar. Innebörden av övergångsbestämmelserna är dock bl.a. att leverantörer av kontoinformations- och betalningsinitieringstjänster uttryckligen har rätt att, även i tiden fram till dess att lagstiftningen träder i kraft, tillhandahålla sina tjänster på den oreglerade marknaden som de idag tillhandahåller sina tjänster på (se utredningen s. 419). Bankföreningen vill påpeka att regleringen i övergångsbestämmelserna, dvs. att tredje parter tillåts få del av information utan att regleringen om den säkra kommunikationen är på plats och utan krav på identifikation, innebär risker.

Särskilt om artikel 115.4

Enligt övergångsbestämmelsen i artikel 115.4 ska de säkerhetsåtgärder som avses i artiklarna 65-67 och 97 tillämpas först från och med 18 månader efter dagen för ikraftträdande av de tekniska standarderna i art 98. Med hänsyn till beslutsförfarandet för de tekniska standarderna innebär det att dessa säkerhetsåtgärder ska börja tillämpas tidigast någon gång hösten 2018.

Enligt Bankföreningens mening är det problematiskt att bestämmelser som hör ihop inte ska börja tillämpas på samma dag, såsom blir fallet med utredningens förslag avseende artiklarna 65-67. Detta kommer att innebära praktiska tillämpningssvårigheter. Ett exempel på detta är att enligt utredningens förslag är 5 kap. 11 § betaltjänstlagen inte undantagen från de bestämmelser som ska tillämpas från den 13 januari 2018. Bestämmelsen reglerar den information som den kontoförvaltande betaltjänstleverantören ska tillhandahålla vid en initiering av en betalning och är nära förknippad med bestämmelsen i 5 kap. 13 § om säker kommunikation. Enligt Bankföreningens mening innebär det en problematik att bestämmelserna om *vilken* information som ska kommuniceras inte träder i kraft samtidigt som bestämmelserna om *hur* kommunikationen ska ske.

Föreningen efterfrågar tydligare vägledning kring hur dessa övergångsbestämmelser ska tillämpas.

När det särskilt gäller de betaltjänstleverantörer som tillhandahåller kortbaserade betalningsinstrument enligt art 65 kan noteras att deras verksamhet förutsätter att

samtliga villkor enligt art 65.1 och 65.2 är uppfyllda, varför det kan ifrågasättas om dessa tjänster över huvud taget kan tillhandahållas innan de tekniska standarderna trätt i kraft.

Bankföreningen noterar att, såvitt avser art 74.2 och ikraftträdandet av föreslagna 5 kap. 55 §, utredningen har gjort en annan tolkning än EBA i det utkast till tekniska standarder som publicerades den 12 augusti 2016. Frågan om tolkningen av art 74.2 bör utredas vidare i det fortsatta lagstiftningsarbetet, varvid EBA: s och Europakommissionens arbete med de tekniska standarderna bör uppmärksammas. Oavsett när bestämmelsen ska träda i kraft efterfrågar föreningen tydligare vägledning kring hur bestämmelsen ska tillämpas.

Förhållandet till EBA: s tekniska standarder

Föreningen anser att regeringen måste beakta de tekniska standarder som Europeiska Banktillsynsmyndigheten, EBA, har tagit fram och som senare kommer antas av Kommissionen. Det gäller inte minst standarden om "stark kundautentisering och säker kommunikation under PSD2".

Som det nu är har utredningen endast i ett enda avseende tagit höjd för den kommande standarden (beträffande avsteg från stark kundautentisering; 5 a kap. 6 § sista stycket sista meningen betaltjänstlagen), där hänvisning nu görs till att "Undantag från skyldigheten att tillämpa stark kundautentisering specificeras genom tekniska standarder antagna av Europeiska kommissionen" men inte i övrigt. Det framgår t.ex. av förslaget till 5 kap. 15 § p 1 betaltjänstlagen att en leverantör av kontoinformationstjänster endast får tillhandahålla tjänsten med betaltjänstanvändarens uttryckliga godkännande. I det utkast till tekniska standarder som EBA presenterade den 12 augusti föreslås emellertid att en leverantör av kontoinformationstjänster ska kunna få automatiskt hämta information, utan betaltjänstanvändarens aktiva samtycke, två gånger om dagen.

Föreningen anser därför sammanfattningsvis att regeringen måste ta hänsyn till de av Kommissionen slutligt antagna standarderna och anpassa betaltjänstlagen därefter.

Lagförslagen

Bankföreningen har granskat förslagen till författningstext och har funnit ett mindre antal felskrivningar m.m. samt har några synpunkter i sak. Dessa framgår av bilaga.

SVENSKA BANKFÖRENINGEN

Leif Trogen

Lars Rutberg

Bilaga till:

Bankföreningens yttrande den 2 december 2016 över 2015 års Betaltjänstutredning - Synpunkter på författningstexten

Övergripande synpunkt

Genom den författningsteknik som används i betänkandet där befintliga 5 kap. 6-33 §§ betaltjänstlagen ska betecknas/flyttas till 5 kap. 25–49 och 58, 60 och 61 §§ betaltjänstlagen, utan att vissa paragrafer ändras i sak (dvs. inte finns med i slutbetänkandets författningsförslag), gör att lagen blir svåröverskådlig. Föreningen förordar därför att den fullständiga nya betaltjänstlagen trycks om till propositionen. Eller ännu hellre till dess lagrådsremissen föreligger klar, då Bankföreningens arbete med att ta fram mallvillkor för ändringarna i betaltjänstlagen måste dras igång redan då. Samtidigt måste medlemsbankerna starta arbetet med att analysera hur de nya villkoren bör och kan vara utformade. Det är nämligen långa ledtider för sådant arbete.

1 kap. 4 § punkt 18

I denna bestämmelse skrivs rubriken till förordning 575/2013 ut inledningsvis ut, men inte andra gången förordningen omnämns (vilket kan kännas logiskt). I punkt 21 sägs dock endast "förordning (EU) nr 575/2013". Detsamma gäller 3 kap. 2 §.

3 kap. 20 §

Det ska rätteligen vara "Inom en månad från det att en underrättelse enligt 18 eller 19§§..."

5 kap. 5 § sista stycket

Det bör rimligtvis vara "En anmälan enligt första stycket 4 ska vara..."

5 kap. 16 § punkt 1

Det bör rätteligen vara "En leverantör av kontoinformationstjänster ska

1. säkerställa att betaltjänstanvändarens personliga behörighetsfunktioner, inte är tillgängliga för andra än användaren och utgivaren av de *personliga behörighetsfunktionerna* och att dessa..."

5 kap. 17 §

Föreningen förordar att skrivningen av denna bestämmelse bör ligga nära texten i det andra betaltjänstdirektivet i artikel 67.3 b, nämligen att den kontoförvaltande betaltjänstleverantören inte

får "behandla begäranden om uppgifter som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett skiljaktigt sätt annat än av objektiva skäl". Den skrivning som föreslås i rubricerade bestämmelse i betaltjänstlagen är inte helt uppenbar att ta till sig.

5 kap. 47 §

Det fattas ett mellanslag i första stycket "...gentemot mottagaren enligt 46_§"

5 a kap. 5 §

Det fattas ett mellanslag i punkt 4 "...intressen enligt 3_§ andra stycket...".

5 a kap. 6 §

Det fattas en kursivering i inledningen av första stycket "*Den kontoförvaltande betaltjänstleverantören ska tillämpa stark kundautentisering när...*".

8 kap. 4 a §

Jfr vad som ovan sagts om förordning 575. I aktuell bestämmelse sägs "som framgår av artikel 27 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2015/2366..." utan att rubriken skrivs ut.

Förslaget till lag om ändring i lagen (2011:755) om elektroniska pengar – punkt 2 i övergångsbestämmelserna

Bör rätteligen vara:

"2. En juridisk person som fått tillstånd att bedriva verksamhet som institut för elektroniska pengar ~~som~~ före den 13 januari..."